

ממדרות שולחן הכתיבה: עוני ויבש ומגן עיני קדרים על הר אדריאקס ביבית ל גויים ועל הר אדריאקסבינת שלט — עוני שוקל בדעתו אם לא להחליף דר שחרו ו של פצלות אסוף לעולם בדיו עליה ינה, לנישא סטאליון שה של סק סבר ר, וכבר מתנוססת בראש הדרך כותרת סבר זה מקורית ביותר — וכבר האזן קולסת בשורת עליה גם מי גה, מרנינה נכנסה מרעננה עמו ארץ: הכת ביום המשיח, הנוסע לשינוי מיוחדת הכת ותוצו כמיהה הממלכה המרדשה הושרא שה וגופה ממאין גולבה חסדושה הושרא המרוסק, וכיצד אם כן לא להניח להם לגויים הרעוקים החיים והמתים ולא להכות על דבר חדש ונודע לו שגם ל ישראל —

שכלמתם פתאום מצטיירים במחוז שני וירי מים ולאחר יום מחר זה יום הששי ויום שבת קודש מרשית ח' שרה, ומתברר לו שהכלת ההודות שרובו או לפחות רובירובו (שהוא פחות מרובו כידוע לכל דיקני השמן ובחריה הגויים) על העם בישראל לא היה נתון לא לכורו האש שמעל לארמה החזשה אשר בקוטב הצפוני, לא לפרשת השבוע על קבורת שרה אמנו ואף לא — להבדיל — לביאת השבוע, קבורת מנחש של סטאליון אבי העמים. ברור ודאי שלם הלבבות — ולמה אכזישי, לא כמעט גם לבי — יהיו נתונים לכורו חור ולואמה אחרת, הם יום נתונים למש חק הכורגול בין שני הסגל של עמ סגולה לבין הנבחרת של בני הרומאים. ואם לא גרול היה מספר מלגני השבת אצלנו, הרי זה רק בגלל הרמקם המלאכיביס לשורנו, שאינו מאפשר נטיעה כמלגשי בישי או בשבועת הגרמנים לביושלים. ואם כי קול ישראל — עשה מעשה דתי ממש, ואף לפני הקמת דתה אצליה וקבלת חוק משיחת שבת ארצי וקהל העברת המשחק לשעה מאוחרת יותר, לא חר זאת השבת, אין גראה שבר האיצו בהמסס, שהרי אורבא, אילו הועבר המשחק בשעות של עדידישבה, היה הדבר מרתק כל תורה את הרוב המפורס של מחללי השבת והדס אנב גם מונע מספר האונות דרכים מסורתיית" על נטיעות מיוחדות.

אלא מאי העברת המשחק למנשא שבת תאשר גם ליתרונם שומרי שבת להקשיב למשחק הגורלי. אורבא, מן הדיו ופן היורש שיהיה אלה לא היוני לשידור זה אף לכשי הצא השבת, כדי לאמנו על דר כי דע זעמם "הבוקר" — 3.11.61 — עמ' 3

אור לגויים ותושב ליהודים

(בין טורינו — פתחתקה לרומי וירושלים)

מאת ד"ר ישראל לודד

יראה עצמו כביש פרסי שאין חוקו חל עליו, ועל כן רשאי הוא אף להפעיל בשבת בית חרושת שלו ולהעביר בו פועלים שכירים ונמי צא עובר בל העבירה כבת אחת, גם כלפי תורת משה גם כלפי קדוונת הקיבוץ. וכי אין זה — ודן אנב — אהת המרויסכסי הגור"ם אשר אצלו שחוק שבת זה שהיה ראשון לתחוקה סוציאליה ב — עולם, לואתה לעונב, חוק זה כשהוא מופע כמדינת באופן מוחלט ותקפו על העבירות במדינת ישראל, ותקל בתגרות חרושה, כבי יוכל בשם "חופש המצפון" מצד השמאלנים של הרואנים לאינטרסים של האדם העובד? וכי פירצה זו שבקיצוצים ופירצה זו של חיסול, שכגראה אף המפריל תכנים לה, לא תקראתה להרחה ודעת הקהל האוניברסיבית ואף דעת בני המגזר הסורמאליה לא תוכל זמן רב לעמוד נגדה זה?

הרי צדקים הונים אלה הנוקעים חמס על הסכמה קדונית של מלמה דתית לחוק ארצי של שבת חוק מדינה.

ואם נשוב לענין זה של כורגלי האין זה אבסורד ומתרוכס בתחנה להחרי משחק כורגלי של לינות לאומיות בשבת אף לאסור על משחקים כאלה על הגויים? וקצור הרי תיקבע מצב שכזה: מדינת ישראל אישרת לעצמה חלל שבת בעולם כולו פרס למדינת ישראל.

ואם אין אנו טועה — והיננו שאין אני טועה — באנגליה למשל אין מקיימים משחקי כורגלי ביום ראשון כי אם בשבת, בגלל קדושת יום ראשון.

ואם אין אנו טועה — וכאן הוא שאינו טועה כי מקורו קראנו את — הרי שכורגלה הכורגה דת הבודהיסטית כדת המדינה והרי זו בורמה המתקדמת מאד על ארצו וממלגה, אצלנו יש לעקר שיידור המיב של מר אורט מן בוגרוין, ובכך הוא דוקא מווללה דת הכנעניס כאבשי פנים ולאשהי, תה מתגור בתרף הכנעניס

רשמית שכואת על דת ישראל אלה המדינה אף כי אצלנו זה דבר שהיה כמעט יותר מאשר בעולם כולו. כי שום אומה, אף לא זו של בורמה, אין הולדתה וגיוולה קיומה קשורים בצורה כזו של עמק בדתה כמו האומה שלנו, ושום חוק יסוד לא היה מתקבל בעיני הגויים ביתר הבנה וביותר פשטות מאשר חוק שבת מלא ומחולט במדינת היהודים. על מובן תהומות של האיטלקים להאריך שורש דוקא על ידי התאחזות הסורגול הא"י שלקיה, תאריך שני בשבת. אולם סקרב אם היה זוכים לכבוד גרול ביתר ולהקריס אילו מישונו היה מצביע על כך שו קדושה בלבה, שהרי במדינת ישראל רבנות מחללים שבת לרגל משחקי כורגלי. ואילו כיוונה דבר זה לקראתה להרחה ודעת הקהל האוניברסיבית ואף זה בישראל, היה הרבה יותר תוקף להביענו לא לביים שום משחק שכזה בחוג לארץ ואף יתר כבוד לביעה זו.

ודאי שיש להבדיל בין כלפי פנים וכלפי חוץ, אך לא המיד ולא בכל ענין זה יכול להיות הבדל שבין אור להישר, ודאי שבצומחיו להיות אור לגויים, אבל זה לא יתחכן שעה שיהיה חוק כדי חושך ליהודים, ולא לשחק כורגלי בשבת עם גויים, אך לשחק בשבת רק עם יהודים, והו, במחילה מביטוס של כל אלה הוויגנים הרופעה יהודית כלפי חוץ, ואף אין בתוכם. בגרוד אור לגויים אך הרבה מהו הישר ליהודים.

ודאי שרואה אני בכל של שבחורינו יצילנו שם בסורתי ולמרות הסיכונים המעטים אהכר עם רבים בפועלת לב, מתוך רגש מעני של רצון וצנוחה של "שלינו", וגם מתוך ידיעה שיש בחצלותו כאלה מן הרמת כבוד ישראל, אך זה בחשבון הקצר. בחשבון הארוך הרעוק לעומת זאת נדמה לי שמוטב היה להפסיק 3:0 כעונש על אי הופעה למשחק שנקבע בשבת מאשר לזכות בשבת כי אם להכר בלשון כורגלי, הרי מבחינת ענין זה של שבת כל שער שנקבע

בשבת זו היה בגרוד נבדל וד"ל. למקרה קונקרטי זה יודע אני כי אין זו אשמת הגויים כי אם אשמת התאחדות הכורגלי, ואם תרצו אף לא אשמה של זו, שהרי מבחינה נפשית קשה לירוש שטיקני עבודתם כל מה שהם כילה לא לחילול של שב-תות השנה בארצו על המשחקים בשבת של פתח פתאום יורחקו ממשחק בשבת משום מראית עין.

אך בעיני הגויים, וליתר דיוק, בנפשות הגויים, הינו זוכים בהרבה יותר כבוד והוקר כה אינו ידועו הלילה היהודים, אינם משחקים בשבת בארצם, וממילא מובן שלא ישחקו בארצנו. בהחשבון העסקים זה שעה יותר מנוחת ראש נפאלה של סטלמן או מצוקה נפאלה של חודוויג. זה חודר יותר ועמוק ללב.

אינו חסר על אחדותהמיט ואיננו נגמה על אלה העצורים על כך של בורב וזה במסר נובל לייצג את רוח ישראל, לכומר אני בהחלט רוצה בחתיי, של שרירי ישראל בכל התחומים, בשערי אייבים ובישערי ספורט. אולם רוצה אני — ויועד אני על בחשבון הזמנים רק לזה יש חשיבות מכרעת גם לקיום גופני החזק — שזה יהיה בצפון ישראל היהודית. במתחום זה שמרו נצחונו אין זה שירי לזכרתי על פיות נפש שבתונו ולא לזכרתי שאינם בגרוד האפשר, שרלרגל אותו סכנון ואותה מבוכה יהיהרו אצלנו בצרנית ובאופן מעני על העיקר מופעי הספורט ליום חול בכלל.

ובחזות שכסבר מדויים ברצינית על מכר גלוי או מוטוה למקצוענות כבודוה. ואם כבי רודגל למה לא בבורסול ובורסוליון, מוטב שיהיה כבי בגרוד מרנשה — ודאי שמשע שמו יתק כבי בגרוד מרנשה — ודאי יחייב התארגנות באיגוד קטעוני על אספורת יצינות וקיעות שחוקים שמקיימקלי שבי גויים ל הכורג בהו, וגם במחול של היחיד איזר מוטב להפסיק כחכוכים וישראלים מאשר לנצח מקצוענים פינלאומיים. וכי למה לא

הכלפי חוץ שהוכרנו לעיל ואשר נדון לרגל משחק ישראל בשבת, בארץ כן, בחוץ לארץ — לא, ואם דרך אנב תצטיר כבר על ידי כן גם תמונה נאמנה יותר על משה הם — גם זו לטובה:

המצווה הראשונה, שהוכרז יציר הגנר עים, נסע בלבנו ושהיה המקור והעקרון היסודי של כל שאר המצוות שהוטלו על עמנו, הרינו שנשומר בעצמנו את התורה ששומה עלינו להורות לעמים האחרים בהיסטוריה הגדול ביותר שבא ונתנו עקב אשר סרנו מן הדרך "שלות" וחלה לנו בידו העונש — העונש שהיה תמיד מוקע עלינו ביותר — הלוא אלה זה ששוב אף אין יכולים מעת שאבהה לנו הארץ, לעבוד את אלהים כאומה על ידי מוסדות ותקנות שאי אפשר להשיגם ולפתחם בגלות, מאחר שהם מותנים בחב"ד זה מיוסדת בארץ באונינו. אך חוסר האד רק זה הגורם שאין אנו יכולים לשמור את תורת דתנו!

איננו בני ישראל הנאורים ימלאו פיהם צחוק למשעמך תפסה דתית כואה, ש" כבר עבר זמננו". הם מתיחלה בעצם הדרבן נוצרים משהם יהודים, אין להם ענין בדת כל כך, ארציית" אנשים המבקשים רק את אורשם האישי, תחילה בעולם הזה ואחריו כן בעולם האחר, האיש החלה בחיים ואת ידי כן בנצח — אנשים כאלה אינם יודעים ענות חזק, הנהיה של היחיד המסור לתורה ענות חזק, דמם הגויים של אבותינו הקד"מ מונים שוב אינו זורם אל לבם התשוש ולא יתר מנינו אלא על רגאיים בלבד, אבל אתה שמרנינושיו עוד בעוקינות סיפות אחרות מאתנו הם קדמוני ארץ, מסתפקים במלגים שליו, להם חסרה הארץ, כדי לנשר את הארציאל הדיסטורלי של עצנו, הלא הוא הארציאל של תיקון עולם וארץ במלכות שדיי.

(הרומי וירושלים, החג הספידה הציונית, 204-203.)

עד כאן משה הם, ולאמי משה ונשמת הם יסלחו לי על ערובת זה של קדוש וחלי, כביכול.

כביכול כי בעולם האחד ובאמונת האחר" שיש קשר גם זה כורגלי של ישראל ובין מלכותו של חרב קוק וציל שצויה משם כמצוות קודש לפתח התעמולתי וספורט ושירי עם לפני עקוד שדע את הקשר הזה ומבחי" דים זה סובכ כמובן שפתחתקוה תוצא את טורינו, אך חשוכ מהה וכולל זה שירושלים תוצא את רומי.

והישר ליהודים, או ענין זה של כלפי פנים